

[Udenrigsministeren.]

ningene fjernet fra Sydslesvig og at opnaa Adgang for Danmark til under kommende internationale Forhandlinger at varetage de nationale danske Interesser, som er knyttet til den fremtidige Ordning af Forholdene i Sydslesvig.

Den ved denne Beslutning tilkendegivne Politik laa til Grund for den saa meget omtalte Oktobernote eller korrektere den danske Regerings Memorandum af 19. Oktober 1946, der var Svaret paa den britiske Regerings Memorandum af 9. September. Under de meget besværlige og langvarige Forhandlinger, der gik forud for Fastlæggelsen af dette Memorandums endelige Ordlyd, var det hele Tiden min Bestræbelse at naa til en Affattelse, der kunde tiltrædes af et stort Flertal inden for Partierne, saaledes at Noten kunde komme til at fremtræde som Udtryk for den Politik, et enigt Danmark vilde føre. Dette lykkedes ogsaa, for saa vidt som vort Memorandum af 19. Oktober 1946 fik Tilslutning af et betydeligt Flertal i Det udenrigspolitiske Nævn og senere i Folketinget selv. Jeg har siden følt det som min Pligt over for det danske Folk og Rigsdagens Flertal at arbejde for den Politik, der kom til Udtryk i Noten og senere i vort Memorandum af 31. Januar 1947 til Stedfortræderne for Stormagternes Udenrigsministre. Ogsaa den daværende Statsminister, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, har ved adskillige Lejligheder understreget, at Oktobernoteen maatte være Grundlaget for den danske Regerings Politik. Baade ved Begyndelsen af Finanslovdebatten i Efteraaret 1946 og den 5. December 1946 fremhævede det ærede Medlem her i Tinget, at der med Memorandummet af 19. Oktober var skabt et Grundlag, som et stort Flertal her i Tinget var blevet enigt om, og at det var det Grundlag, vi nu maatte arbejde paa.

„Noten“

sagde det ærede Medlem den 5. December 1946,

„er fremkommet gennem en fri Forhandling, hvor een Part maaske har ønsket eet Ordvalg, eet Indhold, og andre har ønsket noget andet. Resultatet er blevet en Overenskomst, og det er den, der gælder uden Tillæg eller Fradrag.“

Den af Folketinget den 5. December 1946 vedtagne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der blev stillet af det ærede Medlem Hr. Sønderup, lød saaledes:

„Idet Folketinget tilslutter sig den af Regeringen den 19. Oktober 1946 til England afgivne Note vedrørende det

sydslesvigske Spørgsmaal og fastslaar, at denne Note er Grundlaget for Danmarks Politik i denne Sag og forpligtende for alle, der handler paa Danmarks Vegne, gaar Tinget over til fortsat Behandling af Finansloven.“

Saa sent som Natten mellem den 30. og 31. Maj i Aar understregede den daværende Statsminister paa ny, at den danske Stats Politik i det sydslesvigske Spørgsmaal var udtrykt i de nævnte Memoranda af 19. Oktober 1946 og 31. Januar 1947, idet det ærede Medlem udtalte:

„Jeg har til enhver Tid erklæret og ønsker her atter over for Folketinget at understrege, at den danske Stats Politik i det sydslesvigske Spørgsmaal er udtrykt i Noten af 19. Oktober 1946 og Memorandummet af 31. Januar 1947, og det er klart, at jeg og den samlede Regering vil sætte al vor Evne ind paa at føre den i Noten angivne Politik igennem.“

Denne Erklæring tog Tinget til Efterretning.

Det er saaledes Gang paa Gang blevet slaaet fast, at den Politik, Regeringen Knud Kristensen vilde føre, var den, der var blevet skabt med Rigsdagsflertallets Tilslutning.

Den nuværende højtærede Statsminister har i sin Programtale i dette høje Ting den 25. November i Aar udtrykkeligt slaaet fast, at den nuværende Regering vil føre den samme Politik. Den Politik, jeg som Udenrigsminister i den nuværende Regering vil følge, er ganske den samme som den, jeg ved Folketingets gentagne Vedtagelser, bekræftet Gang paa Gang af den tidligere Statsminister, har været forpligtet til at følge i den forrige Regering, og som jeg har fulgt.

Hvor mange Taler der end holdes, hvor mange partitaktiske Postulater der end fremsættes, og hvor mange vildledende Artikler der end skrives, kan det intet ændre i den Kendsgerning, at Danmarks Udenrigspolitik i denne Sag, saaledes som den er fastlagt med et overvældende Flertal i dette høje Ting, fra Tingets Beslutning den 9. Juli 1946 og til denne Dag har været og er een og den samme og vil vedblive at være det, indtil Regering og Rigsdag maatte enes om et andet Grundlag.

Jeg kan kun udtrykke min Glæde over den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen erkendte dette klare Forhold.

Jeg forstaar derimod ikke, at det ærede Medlem Hr. Aksel Møller med Adresse til mig kan sige, at „den nye Regering har arvet den gamle Regerings Udenrigsminister uden